

Kunst. Alt hænger i en tynd tråd i Sarah Szes vildtvoksende installationer – også tiden, som flimrer og flyver og går.

Materialelængsel

Rørbare sager. Amerikanske Sarah Sze udvider tingenes kampzone fra et skrivebord og ud i rummet. FOTO: SARAH SZE

Af MARIA KJÆR THEMSEN

Sarah Sze: Timekeeper. Copenhagen Contemporary, Papiroen, København K. Til 3. september 2017.

Tik tak tik tak tik tak, der er en snurren, en summen og en skurren i den gamle rå papirlagerhal, der huser kunsthallen Copenhagen Contemporary i København. I midten af et stort mørkt rum står en sitrende installation og fremstår som én levende, lysende organisme, der pulserer i mørket. Ud fra installationen projiceres forskellige filmklip på væggene, der lidt uklart anes som en slags flimrende bagtæppe for selve værket, der kaldes *Timekeeper* (2016).

Et nyt værk af den amerikanske kunstner Sarah Sze (født 1969), som er kendt for at skabe de mest omstændelige installationer. Fulde af småting – ikke værdifulde ting, men helt hverdagslige, såsom papirstrimler, småsten, lamper, planter, dimser og tråde – som hun så skaber hele verdner af.

Jeg så hendes værk for nogle år siden på Venedig-Biennalen, hvor hun havde skabt sådan en svimlende totalinstallation i hele den amerikanske pavillon. Fuldstændig omstændeligt. Og med en detaljerigdom, der gør det umuligt at overskue hendes værker som én samlet, visuel konstruktion. Alligevel fornemmer man, at det, der måske

først forekommer som en gang skrot og skrammel, et kaos af rod, faktisk er sirligt ordnet i en slags struktur med en egen form for logik. Så i stedet for at forsøge at samle hele værket under ét, kan man anskue dem anderledes – som viltre, poetiske ytringer, der er skabt af visuelle metaforer. For eksempel *Timekeeper*: Som titlen siger, handler det om tid.

Hvordan har hun så udtrykt det? Værket udgår først og fremmest fra og omkring et arbejdsbord. Det er installationens centrum. Man kan forestille sig en gal professors rodede skrivebord med alle mulige lamper, papirbunker og dimser, der siger lyde, og så har man et meget godt billede af værket. Ét sted står en metronom og tikker en takt, et andet sted lyser en clockradio i mørket, et tredje sted blinker digitale tidskoder fra forskellige steder i verden. Så tiden er helt konkret til stede i værket – som ure, der går, mens fuglen flyver i slowmotion på væggene omkring værket.

Men tiden er også til stede på et mere metaforisk plan. For eksempel i form af de fire elementer. Kigger man nærmere ind i den sirlige struktur af ting, bemærker man, at særligt vand, ild, luft og jord er komponenterne, der forbinder alle tingene med hinanden. Vandet ligger i fade med en masse spejle, luften suser fra ventilationsblæsere, som er gode at have på arbejdsbordet på hede dage. Ilden er projiceret

op på nogle af de mange strimler af papir, der hænger overalt, så det næsten ser ud, som om der er ved at gå rigtig ild i det. Og jorden. Den er der i form af planter og sten. Spaltede sten og halvvisne planter.

Men alligevel. Det er en anden måde at anskue tiden på – en mere organisk cirkulær måde end den lineære tid, vi ofte stresses af ved arbejdsbordet.

En anden kontrast stilles også op; mellem det digitalt ustadiige og flimrende, der hele tiden forstyrrer koncentrationen, og så det mere analoge. Papirstrimlerne virker næsten som et billede på forstyrrede tanker ved skrivebordet og forfatteren, der river udkastet i stykker, fordi det ikke blev godt nok. I sammenhængen fremstår værket endda helt stedsspecifikt (selvom det ikke er det) – med alle de bunker og strimler af papir, der på en fin måde henviser til, at det store rå lokale for ikke så længe siden stadig blev brugt af byens aviser til opmagasinering af horder af papir.

Det er på en måde oplagt at sammenligne Sze med en anden af samtidskunstens stjerner, der også aktuelt udstiller i Danmark, og som man – som Sze – har oplevet på de senere års store biennaler, nemlig William Kentridge, der også arbejder med et gammelromantisk forhold til mekanik, arbejdsstrukturer – og tid.

Men Sze har et ganske andet materialitetsforhold, som faktisk har influeret

en hel generation af samtidskunstnere. Den materialesammensætning, hun gør sig i – hvor hverdagselementer som plasticflasker, sytråde, lamper og mekanik blander sig med natursten og planter – har været noget af det hotteste på samtidskunstscenen de senere år, ikke mindst ved den måde, hvorpå det materielle i værkerne også indbefatter det digitale. En dansk kunstner, der har en meget lignende – men måske knap så vildtvoksende – skrammelskrøbelighedsæstetik er Martin Erik Andersen, der er professor på Akademiet, og som også har været med til at skole en hel generation udi materialitetsfetichismen.

Jeg har hele tiden oplevet denne form for installationskunst som en slags meget taktil, analog modvægt til det digitale rum, som fylder mere og mere i vores liv. At kunstnerne simpelthen har et behov for at grave sten op af jorden, sy med tråde og installere noget vildt og fysisk i et rum, i stedet for at glo ind i en skærm hele tiden.

Timekeeper er på den måde både et studie i aktuelt billedhuggerarbejde – en samtidskulptur af lige dele sten, papir, plastic og elektronik – og et sitrende symbol på det konstante flimrer, vi oplever ved arbejdsbordet af i dag. De fysiske tråde og forbindelser mellem alle tingene i denne masseskulptur bliver samtidig en fysisk manifestation af en digital netværkskultur, hvor vi hele tiden er *connected*. Indtil vores hjerne slår fra.